Richard Walther Darré

Nové uspořádání našeho myšlení

Richard Walther Darré – NOVÉ USPOŘÁDÁNÍ NAŠEHO MYŠLENÍ

PŘELOŽENO Z ORIGINÁLNÍ PUBLIKACE Z ROKU 1940, VYDAVATEL BLUT UND BODEN VERLAG

DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/DarreRichardNeuordnungUnseresDenkens194044S.ScanFraktur_201803

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Málokdy bylo století od počátku tak jasně odhodláno plnit svůj základní úkol jako naše století. V roce 1900 našli tři vědci nezávisle na sobě vědecký důkaz faktu dědičnosti vlastností jako zákona života; byli to Němci v. Tschermak a Correns a Holanďan de Vries. Tyto objevy byly učiněny nezávisle na sobě a také bez vzájemného ovlivnění. Na těchto objevech se tehdy podílel celý vědecký svět. Jen několik málo učenců však mělo představu o intelektuálních otřesech, které tyto objevy vyvolají; dokonce i nejodvážnější mozky mezi nimi mohly jen stěží snít o rozsahu těchto intelektuálních otřesů.

Vědecký svět se ještě nestačil vzpamatovat z překvapení, když se dozvěděl další stejně překvapivou zprávu, totiž že objevy z roku 1900 nejsou vůbec tak nové, ale že byly objeveny již dříve, ale nikdy předtím nebyly brány vážně. Již o 25 let dříve dospěl jiný Němec, augustiniánský prelát Gregor (Johann) Mendel, ke stejným výsledkům výzkumu jako tři výše zmínění učenci, ale nesetkal se s pochopením svých současníků. Zatímco dříve nebylo možné se shodnout na tom, kterému z těchto tří učenců by měla připadnout čest prvního objevu zákona života a dědičnosti vlastností, nyní byly tyto rozpaky odstraněny. Bylo jasné, že tato pocta připadne augustiniánskému prelátovi v Brně na Moravě, Gregorovi Mendelovi. Bylo proto dohodnuto, že proces dědičnosti znaků se bude napříště nazývat „mendelismus“, aby se sláva objevu této skutečnosti navždy spojila se jménem Mendel.

Tyto objevy by však ve vědeckém světě učenců vyvolaly rozruch snad jen tehdy, kdyby podobná událost neotřásla duchem Německa těsně před přelomem století. Angličan, který si Německo zvolil za svou adoptivní zemi, přednesl v němčině sžíravé zúčtování s intelektuálními proudy končícího století a

prokázal skutečnost rasy jako organizačního principu dějin, když už ne vědecky prokázanou, tak historicky. Houston Stewart Chamberlain ve svém díle: „Základy devatenáctého století“. Jeho dílo otřáslo lidskou myslí v míře, kterou si jen stěží dokážeme představit, vyvolalo rozhodnutí, smetlo tradiční koncepty a tím vlastně připravilo půdu pro vyklíčení a zakořenění nových myšlenek o rase a krvi. Jeho dílo se na dlouhá léta stalo biblí všech etnických Němců.

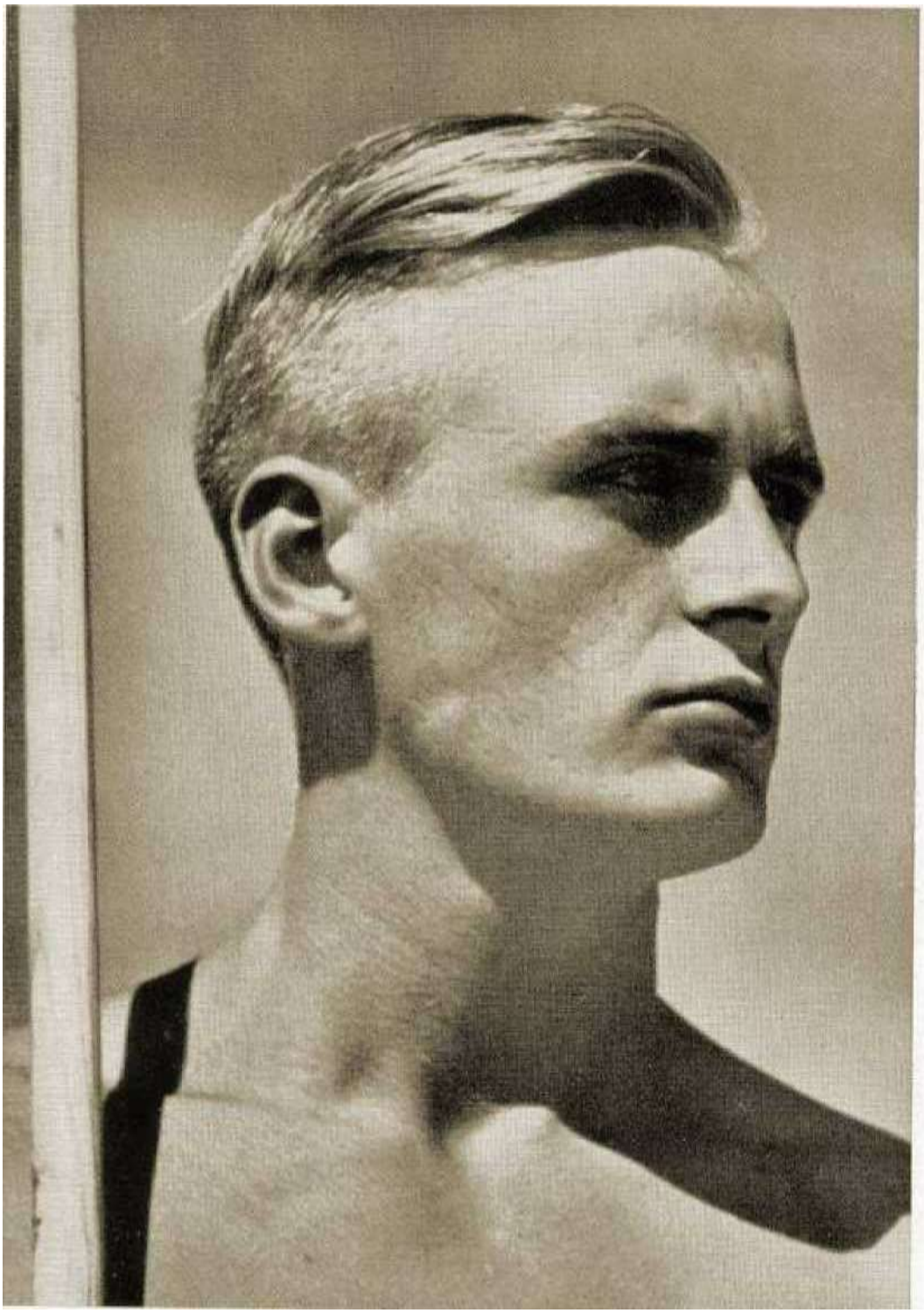

Obě události, ačkoli se zrodily na různých intelektuálních úrovních a vycházely z různých předpokladů, vzájemným působením a oplodňováním iniciovaly a zahájily vítězný pochod myšlenky rasy a krve intelektuálním životem našeho národa v dosud nepředstavitelném rozsahu. Zatímco „mendelismus“ dobyl vědecký svět v neuvěřitelně krátké době, Chamberlain svými „Základy“ způsobil revoluci v celém myšlenkovém systému vzdělaného světa. Ještě před světovou válkou v roce 1914 obě události, které začaly náhle na přelomu století, otřásly naším národem a dodnes doslova převracejí a přetvářejí náš pohled na svět a naše myšlení.

Rychlost, s jakou tento intelektuální vývoj postupuje, snad nejlépe ilustruje skutečnost, že o pouhých 35 let později jsme v Německu měli zákon, jehož cílem bylo vyloučit židovskou krev z našeho národního tělesa a předejít dědičným chorobám potomků. Abychom mohli alespoň do jisté míry posoudit zázrak tohoto duchovního procesu přehodnocování, měli bychom mít na paměti, že od přelomu století dnes uplynulo pouhých 40 let, z nichž 20 let vlastně nebylo kvůli světové válce a vnitropolitickým zmatkům příznivých pro klidný duchovní vývoj.

Je dobré a nutné si tyto skutečnosti čas od času připomenout. Neboť neobyčejná rychlost, s jakou se v našem národě šíří důsledky tohoto nového uvědomění si dědičnosti vlastností, znamená, že jednotlivé členy populace stále ještě často zastihuje nepřipravené, a proto je činí ostražitými. I tam, kde člověk ví nebo alespoň začíná tušit, že nové poznání dědičnosti ho staví do středu duchovních otřesů doby, je obtížné zachránit se ve víru těchto duchovních sporů na dobře uváženém stanovisku.

Autor těchto řádků přiznává, že i on to tak zpočátku cítil; zatím se nesetkal s nikým, kdo by to cítil jinak. Jistě, stále je poměrně snadné pochopit, že například židovská otázka už není otázkou náboženství, ale krve. Celá židovská otázka je tak rázem zodpovězena, protože ačkoli stále můžeme diskutovat o tom, jak by se s Židy mělo zacházet, nemusíme se již přít o to, zda je lze nějakými vlivy prostředí proměnit v germánské kmeny, což je kontroverzní otázka, která náš národ rozrušovala po celé devatenácté století. Snadno si také všimneme, že například celá otázka zločinnosti se díky novému učení o dědičnosti dostává do nového světla; skutečný zločinec je dědičný a rozšiřování věznic a káznic v budoucnu je pro stát jen důkazem, že jeho státníci nejsou schopni rozlišit plevel od úrody a plevelu se zbavit.

Uvědomění si, že talent našeho národa, jeho velcí muži ve státě a armádě, v podnikání a umění, v obchodu a ve státní správě, zdědili své nadání, je mnohem znepokojivější než všechny tyto myšlenkové závěry, které vedou k očistným procesům uvnitř našeho národního tělesa, abych tak řekl. To, co je na tomto poznání tak šokující, je myšlenkový závěr, který z něj musíme vyvodit. Za své velké muže nevděčíme náhodě ani zvláštní milosti prozřetelnosti. Naopak, naši velcí muži jsou součástí dědictví našeho národa v domácnosti své krve.

Nepopíráme Boží milost v životě jednotlivého smrtelníka, která chrání a podmiňuje jeho osud. Ani si nepředstavujeme, že bychom mohli vysvětlit zázrak génia tím, že jej budeme hledat pouze v dědičnosti vlastností jeho předků. Nepopíráme skutečnost, že existuje božská síla, která nás lidi převyšuje. Musíme si však uvědomit, že se dosud nenašel žádný génius našeho národa, který by svou genialitu neprojevil vlastnostmi a

dispozicemi, jež lze nalézt i u jeho předků. Jinými slovy: To, že génius vděčí za svou existenci zvláštní Boží milosti, nepopíráme, ale tvrdíme, že génius je vždy schopen projevit se pouze v rámci těch vlastností, které mu předali jeho předkové.

Toto zjištění je vzrušující a uchvacující. Díky němu si totiž uvědomíme, že my sami, ale i náš národ, se vracíme ke kvalitám, za které vděčíme krvi našich předků. To dává všem věcem kolem nás, našemu veřejnému i vlastnímu životu, zcela nové světlo a hodnocení. Neboť úspěchy našeho německého národa dnes nelze oddělit od jeho úspěchů v jeho historii. To znamená, promyšleno do posledního detailu, že celá myšlenka 19. století o věčném pokroku lidstva je správná ve všem, co jsme my lidé schopni vymyslet a utvářet, ale že tato myšlenka pokroku se neomezuje na naši krev, ale že určuje nadání našeho národa jako pevnou veličinu. Pokud jako národ ještě dnes něčeho dosáhneme, vděčíme za to pokrevním tokům, které působily v celých německých dějinách. A v budoucnu budeme moci dosáhnout a utvářet jen tolik, kolik této německé krve budeme mít prostřednictvím svých dětí a vnuků stále k dispozici. Rozhodující uvědomění: **Národní společenství je společenstvím krve.**

Z toho vyplývá zásadní otázka: Co vlastně děláme pro zachování a zvýšení tohoto nenahraditelně cenného národního dědictví, které je spjato s touto německou nebo příbuznou krví, naší národní vitalitou?

Neboť je to jasné: jestliže jsou všechny vlastnosti tak závislé na našich předcích, pak můžeme uvažovat o tom, jaké boží milosti naši předkové kdysi, v dávné minulosti, za tyto vlastnosti vděčili. Nemůžeme však dost dobře pochybovat o tom, že není v našich rukou, abychom dědičné vlastnosti

uchovávali a zvyšovali jinak než prostřednictvím životnězákonného procesu plození a rození. Především však již nelze pochybovat ani popírat, že jakákoli, ale i umělá produkce lidských dědičných vlastností, která by mohla doplnit zásobu talentů naší krve, by měla patřit do pohádkové říše bláznů, kteří jsou mimo realitu. O tom, jací jsme a čím se jako lidé ještě můžeme stát, rozhoduje naše krev.

Takové úvahy a poznatky jsou pouze intelektuálním vyústěním daných vědeckých faktů, které nám přelom století umožnil zjistit; zdají se být jednoduché a téměř samozřejmé, ale přesto mají strhující sílu, když se nad nimi zamyslíte a uvědomíte si důsledky. Jen se nad tím zamyslete: cenné a podstatné dědičné vlastnosti našeho národa, jeho krev, jsou národním bohatstvím, které je jedinečné a nelze je znovu vytvořit. Co se nezachová rozmnožováním a rozením, je nenávratně pryč: je to, jako kdyby se vzácný poklad nebo klenoty bezmyšlenkovitě hodily do hlubin nejhlubšího oceánu. Žádná moc na světě nemůže tyto klenoty vynést zpět na hladinu: jsou navždy a neodvolatelně pryč. Přesně tak je to s genetickou výbavou našeho národa, když umírá bez potomků. Muže nebo ženu, kteří by své poklady nebo šperky bezdůvodně hodili do moře, takže by navždy zmizely, bychom mohli právem označit za blázna nebo hlupáka: o tom by nebylo pochyb! A kdo by totéž udělal s císařskými klenoty nebo jinými jedinečnými poklady našeho národního bohatství, toho by, pokud by se nad ním blázinec neslitoval, jistě čekal trapný soud za chování škodlivé pro národ.

Jak ale naložíme s mnohem, mnohem cennějším dědictvím našich předků? Co si počneme s tímto jedinečným a neopakovatelným pokladem, který nám naši předkové předali v

dědictví, v naší krvi? Zeptejte se sami sebe; rozhlédněte se kolem sebe ve svém vlastním prostředí; odpověď bude zpravidla dost ostudná.

Člověka nelze vyrábět v retortách. Bůh rozprostřel nad tajemstvím vzniku života závoj, který lidské ruce nikdy neodstraní, i kdyby člověk sám zkoumal životní procesy do všech podrobností. Toto popření konečného poznání samotného původu života je základním zákonem lidského života jako takového a součástí řádu existence, jak ji Bůh umístil na tento svět.

Dnes je mnoho lidí, kteří se nechtějí nad takovými otázkami o hodnotě a ztrátě dědičných vlastností zamýšlet až do konce. Říkají: Tolik toho vynalézáme, věci jdou tak úžasně kupředu ve všech oborech, proč by se nemohlo podařit nějakému géniovi vynalézt v chemické laboratoři „dědičné vlohy“, stejně jako byla vynalezena letadla a železnice, telefony a rádia! Kdo si klade takové otázky, zapomíná, že můžeme vynalézt nekonečné množství věcí týkajících se hmotných statků tohoto světa, ale je nám odepřena možnost objevit tajemství života. Mimochodem, náš jazyk nám také říká, že „objevujeme“ nebo „vynalézáme“ jen to, co už tu nějakým způsobem bylo předtím, protože jednou to „odhalujeme“ a podruhé „nacházíme“; už to tu tedy je, jen nám to ještě není známo a ještě jsme to nevytvořili. Naši velcí přírodovědci, naši fyzici a chemici to dobře vědí. Existují zde hranice, které my lidé nejsme schopni překročit.

S touto skutečností se prostě musíme smířit. Bez ohledu na to, jak jsme nadšeni všemi vynálezy a opojeni technickým pokrokem naší doby. Pokud jde o otázky krve, pokud rozumíme lidským dědičným vlastnostem, veškeré šílenství pokroku

končí. V otázkách krve se počítá jen to, co je dáno, dědictví našich předků, které nám věrně předal Bůh.

Jediným skutečným bohatstvím našeho národa je jeho dobrá krev. Jako národ i jako jednotlivci můžeme přijít o hmotné statky tohoto světa; to není tak zlé, dokud je v nás stále přítomna stará německá krev, protože ta je může kdykoli obnovit.

To byl zásadní omyl pohrdavých versailleských vítězů; dovolili svým národům, především židovstvu, aby nás drancovalo, a tak se domnívali, že nás zasáhli až do morku kostí. Zapomněli však na naši krev a přehlédli, že tato krev byla schopna znovu vytvořit to, o co nás jejich pocity závisti a méněcennosti připravily. Ještě nebezpečnější a skutečně charakterizující povahu věcí byla Clemenceauova drsná slova: „Němců je na světě o 20 milionů příliš mnoho!“. Teprve až začne vysychat životní zdroj cenné krve v našem národě, bude náš národ skutečně znehodnocen a ve skutečnosti se stane chudým a méněcenným. Čeho nedosáhly mírové smlouvy z Münsteru 1648 a Versailles, totiž vyřazení našeho národa z dějin Evropy, toho by lhostejnost z naší strany vůči hodnotám naší krve jistě dosáhnout mohla.

Stále znovu se setkáváme s lidmi, kteří se chtějí vyhnout této závěrečné reflexi našich národních podmínek existence a reality hodnoty krve. Z často nevědomého duševního pohodlí chtějí setrvat v zažitých představách: do roku 1940 šlo všechno dobře, proč by to nemělo jít dobře i v budoucnu? Jaký smysl mají tyto nepohodlné představy, tyto odkazy na odpovědné úvahy o budoucnosti! Lidé se prostě nechtějí dívat do budoucnosti s pocitem odpovědnosti, chtějí se opájet

současným pokrokem a úspěchy a věří, že mohou mávnutím ruky překonat zákony vlastní krve.

Dnes máme koncept národního vlastnictví. Máme pojem škůdce národa. Máme rychle pracující zvláštní soudy, které se vypořádávají se škůdcem, který napadá majetek národa. Tato opatření však slouží pouze hmotným hodnotám našeho národního majetku nebo jeho duchovnímu zdraví, ale ještě neslouží jeho vzácné krvi. Jistě, od dob „norimberských zákonů“ jsme udělali krok vpřed i v oblasti krve, a to v tom smyslu, že se nyní snažíme udržet od našeho národa tu krev, která je pro něj nejnebezpečnější, krev židovského národa. To je nepochybně obrovský krok vpřed na tomto novém poli problematiky krve a mimořádně revoluční čin v naší době. Norimberské zákony jsou však pouze preventivním opatřením a nejsou zatím konstruktivním opatřením ve smyslu navýšení dobré krve německého národa.

Nechápejte nás prosím špatně: Vždy platí, že i v té nejlepší půdě se rozmnoží i ten nejhorší plevel, pokud zemědělec nepřijme preventivní opatření k jeho odplevelení nebo jinému odstranění. Úroda na poli vyžaduje ničení a odhánění plevele stejně tak, jako je podmíněna pečlivou péčí o pole a jeho plodiny. V tomto selském smyslu jsou naše židovské zákony předpokladem pro to, aby pole německé krve bylo připraveno k setí tím, že nám zabrání vměšování plevele židovské krve. Stále však máme za úkol obdělávat pole německého způsobu života tím, že budeme o svou krev pečovat a starat se o ni, a tím přinášet plody a úrodu pro náš národ.

V těchto otázkách péče o německou krev a jejího pěstování jsme stále na začátku. Již na začátku bylo zmíněno, že je to v podstatě způsobeno mimořádnou rychlostí vývoje všech

otázek, které s touto novou oblastí souvisejí. Od přelomu století se nové poznatky řítí obrovskými kroky. Než můžeme dospět k jasnému potvrzení těchto otázek, musíme nejprve pochopit a především se naučit vyrovnat se skutečností, že s objevem dědičnosti vlastností, zkrátka s myšlenkou krve, začalo úplné přehodnocení všech hodnot. Teprve pomalu si uvědomujeme, podobně jako člověk, který je mezi spánkem a počátkem probuzení ještě ospalý, začíná znovu nacházet sám sebe a jen pomalu chápe a pojímá své okolí, že jsme vstoupili do nového světa poznání, a tím i do světa plného nových měřítek. Je to nový svět myšlenek, který nás nechává téměř zmatené a omráčené. A přesto si uvědomujeme, tušíme a víme, že je to svět naší nové skutečnosti, k níž musíme zaujmout vnitřní i vnější postoj a kterou nám osud jaksi přikázal zvládnout. Z tance smrti idejí hynoucího myšlenkového světa znovu povstává světonázor o hodnotě a věčnosti krve a její posvátnosti pro náš národ.

Krev je jediným bohatstvím našeho národa

To je děsivá věta, ale zároveň i plodná. Toto uvědomění nás zasáhne jako blesk. Co jsou to zákony, co je to ekonomika, co znamenají vynálezy, když nemohou být zachovány v posloupnosti nebo dále rozvíjeny krví, která je kdysi vytvořila! Nic na tomto světě není věčné, co je utvořeno z materiálu tohoto světa. Ale krev národa může být zachována věčně, pokud národ chce vyznávat zákony života své krve a sloužit jim, tj. zasvětit jim svůj život. Jsme jediný národ v Evropě, který má hmatatelnou a nepřetržitou historii trvající tisíce let od doby stěhování národů. Jaká právní instituce, jaká forma vlády, jaký typ hospodářství by se mohly pochlubit tím, že byly v tomto tisíciletém procesu života našeho národa rozhodující! To, co

nám dodnes dává existenci a život jako národu a říši, je věčně tatáž krev, která budovala stát ve středověku, stejně jako se nyní chystá budovat Třetí říši Adolfa Hitlera a vést ji vstříc novému tisíciletí. Instituce našeho národního života nejsou ničím, krev našeho národa je vším.

V münsterském míru v roce 1648 a ve versailleském míru v roce 1919 bychom mohli přijít o všechno, mohli bychom být jako národ ponížení, mohli bychom být vydrancováni, zkrátka bychom se mohli stát terčem posměchu národů celého světa. Mohli bychom klesnout tak nízko, že by se Němci styděli sami za sebe. Na ničem z toho nezáleželo. Dokázali jsme znovu povstat, protože jsme stále měli jádro dobré krve, které stačilo k tomu, aby iniciovalo a prosadilo obrodu našeho národa. Na tomto jádru dobré krve však nyní závisí i budoucnost Německa.

A toto uvědomění si absolutnosti této jediné hodnoty našeho národního dědictví se dotýká srdce a na chvíli člověku vyrazí dech: Okamžik uvědomění si neodvolatelné osudovosti této skutečnosti otřese každým myslícím příslušníkem národa.

Ale co my? Jsme si vědomi svého současného stavu a všech jeho důsledků? Odpověď se nabízí rychle; bezpochyby: ne! Jistě, někteří jednotlivci si již uvědomují fakta a snaží se najít způsoby a prostředky, jak zvládnout úkoly, které jsou nám s ohledem na budoucnost našeho národa dány. Tito jedinci v našem národě jsou však jako vrcholky hor za úsvitu: jako první ucítí slunce a jako první jsou jím také osvíceni; noc však z údolí ustupuje jen pomalu.

Kdybychom dnes měli sestavit rozpočet na naše pokrevní dědictví, byli bychom šokováni. Nebyli bychom zděšeni, protože tento rozpočet již nenabízí žádnou perspektivu, že by

náš národ v budoucnu zůstal naživu. Ale ne! Naopak! Stále máme generace a hodnoty krve, kterým se sotva může vyrovnat nějaký jiný národ. Ale musíme být znepokojeni bezohledností a bezednou lehkomyslností, s jakou velká část našeho národa stále nechává rozplynout vzácné dědictví našeho národa, cennou krev našich předků, aniž by toto cenné národní dědictví zachovala v potomcích. Ve všech aspektech naší národní existence hlásáme, že společné dobro musí mít přednost před vlastními zájmy. Jen velmi pomalu si však začínáme uvědomovat aplikaci této zásady na jediný skutečně cenný statek našeho národa, na jeho krev, a sotva jsme se dostali dál než k diskusi o této otázce.

Bohužel, v otázkách krve mohou mít vlastní zájmy stále přednost před společným dobrem, v některých případech dokonce i právně. Nacionálněsocialistická myšlenka Adolfa Hitlera se u nás prosazuje jen pomalu. Tam, kde jsme se dokázali alespoň oprostit (např. zákon o prevenci dědičných chorob, norimberské zákony atd.), se Němci jako celek k těmto otázkám staví stále velmi nesměle. V každém případě stále chybí legislativa, která by pěstování a zvyšování hodnotné krve našeho národa orientovala podle zásady, že společné dobro musí mít přednost před vlastním zájmem. Přeměna našeho současného práva podle tohoto hlediska by byla revolučním krokem prvního řádu.

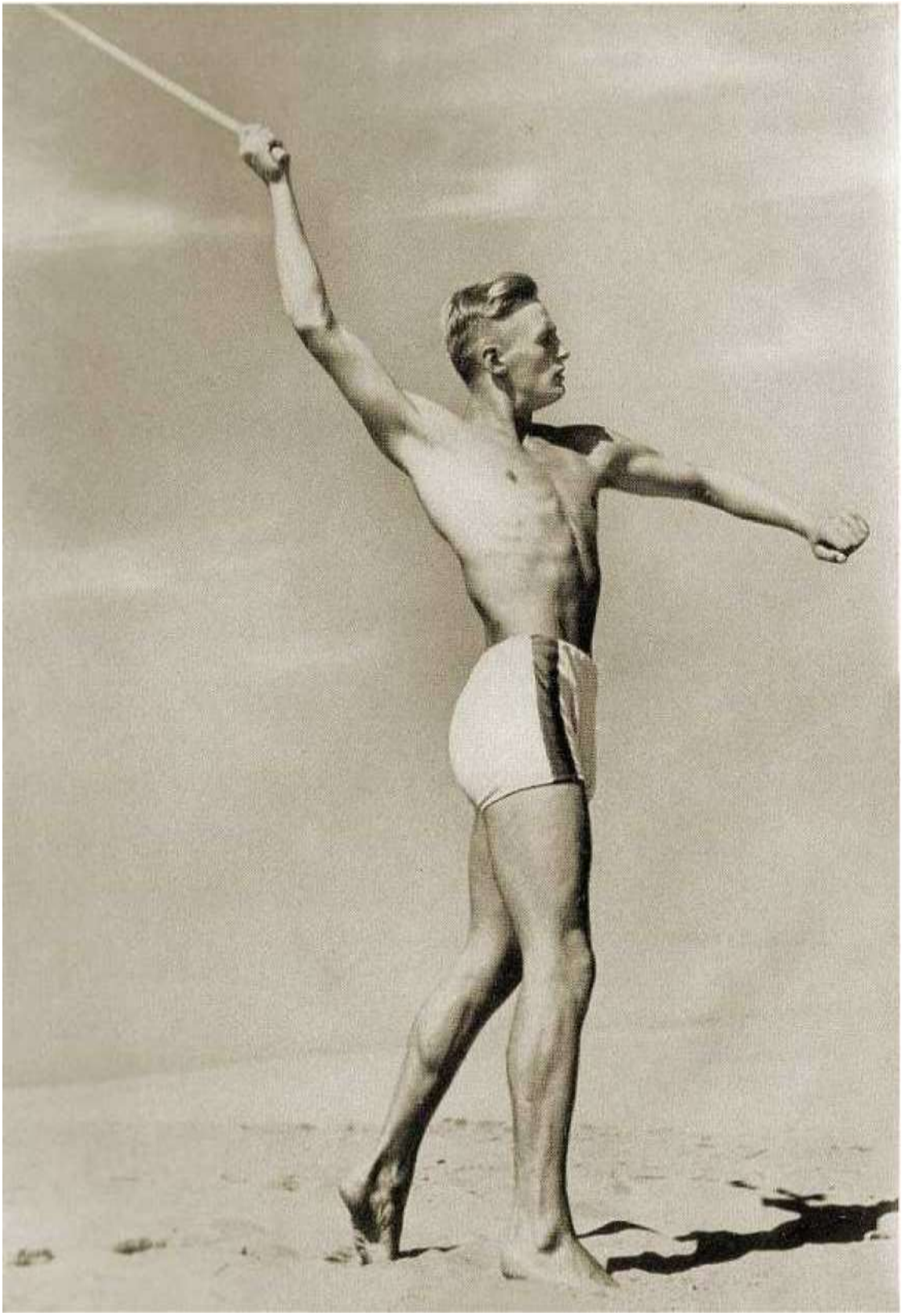

My Němci se nemůžeme vyhnout potvrzení otázky krve a zvládnutí úkolu opatrovat drahocennou krev. Nejprve si však zřejmě budeme muset uvědomit význam krve v našich duších, než jednoho dne sebereme sílu, abychom toto uvědomění uvedli v život v našem národě prostřednictvím vhodných opatření v oblasti legislativy. Teprve až učiníme krev předpokladem, základem a osou všech našich úvah, může nastat v našem národě zlom a doba popírání myšlenky krve se změní v dobu potvrzování myšlenky krve. Teprve tehdy začne nové uspořádání našeho myšlení a náš světonázor se přeorientuje ze zákona života krve na zákon života krve. Pak si uvědomíme, že toto století bude stoletím myšlenky krve, tj. že je stoletím znovuobjevení životních zákonů našeho národa.

Pokud se nás někdo zeptá, jak by mělo toto nové uspořádání našeho myšlení začít, odpovíme: Odpovídáme, že tento nový úkol našeho světonázorového myšlení nezvládneme intelektuálními diskusemi o výhodách a nevýhodách. Musíme začít novým uspořádáním našeho myšlení v nás samých. Neboť teprve tehdy, až dosáhneme naprosté jasnosti uvnitř sebe samých, může se tato vnitřní jasnost naší vůle promítnout do odpovídajícího jednání. Teprve pak padnou všechny diskuse o opatřeních, která je třeba přijmout, na úrodnou půdu. Musíme se ve svém myšlenkovém světě osvobodit od všech nánosů tradičního vzdělání a školní výchovy, které nám brání myslet v rámci krve. V oblasti našeho veřejného života, v oblasti zákonodárství, v oblasti hospodářství, umění, vědy atd. musí naše názory na tyto otázky čerpat svou hodnotu z krve, tj. výhradně z německého národa. Kdo však myšlenku krve popírá, je nepřítelem německého národa v budoucnosti.

Do centra všech našich úvah musíme postavit německého člověka. Vždyť tento německý člověk je nositelem německé krve. Zdánlivě jednoduchý požadavek. Mnohým se tento požadavek může zdát již samozřejmý. A přece je to požadavek, který zavádí a způsobuje největší intelektuální otřesy ve všech oblastech našeho veřejného života, zejména v ústavním právu, veřejném a soukromém právu, hospodářském právu, sociálním zákonodárství, zkrátka téměř ve všech oblastech našeho národního života, a v některých oblastech se již začal realizovat od roku 1933. Důsledky tohoto intelektuálního převratu jsou však tak rozsáhlé, že je sice můžeme vytušit, ale nedokážeme si je představit v plném rozsahu. Zejména se nedomníváme, že se toto nové uspořádání našeho myšlení založená na myšlence krve brzy odrazí v odpovídajících opatřeních. Na to je revoluce všech tradičních duchovních základů postavených na myšlence krve příliš silná. Naše století snad bude stačit jen k tomu, aby se vypracovaly duchovní základy, na nichž budou moci naše děti a vnuci stavět a zdůvodňovat svá státní opatření k péči o naši vzácnou krev a jejímu zvyšování.

Ale už dnes můžeme začít se dvěma věcmi, abychom tyto duchovní základy vypracovali:

Za prvé: Navážeme nový vztah s našimi předky. Našim předkům totiž vděčíme za dispozice, které si s sebou přinášíme na tento svět, za vlastnosti, které jsme schopni prokázat v boji o život a které nám předali. Jistě, to, co si sami osvojíme na základě znalostí a vůle v konfrontaci s prostředím, které nás obklopuje, z nás nakonec dělá osobnost. Míra našeho vědomí, tj. schopnost poznávání a vůle, určuje náš osud. Dědičné dispozice, které ovlivňují naši poznávací schopnost a jejichž rámec není schopna prolomit ani ta nejsilnější vůle, abychom

se stali osobností tohoto světa, jsou však předpokladem naší existence a rodí se s námi: za své dědičné dispozice vděčíme svým předkům.

Toto uvědomění lze vyjádřit také větou: **Pamatuj, že za podmínky své existence vděčíš svým předkům!**

Dědictví našich předků můžeme nezodpovědně promrhat nebo zodpovědně využít v boji o život, můžeme ho znesvětit nebo uctít! V tomto ohledu jsme nepochybně pány své vůle! V tomto ohledu nám Bůh svěřil, abychom byli pány svého osudu a mohli svou vůli uplatňovat. V tom nás Bůh zjevně pozvedl vysoce nad zvíře. Vůle je božská jiskra, která v nás rozvíjí naše síly a formativně působí na naše okolí. Tato vůle je však vázána dvojím způsobem: jednak na Bohem stanovený řád v tomto světě a jednak na zděděné schopnosti jednajících osobností. Nemůžeme se vymanit z rámce, který nám daly dědičné dispozice našich předků. A na to bychom neměli nikdy zapomínat, nemá-li nám být na naší cestě životem odepřen úspěch! Neměli bychom ani přeceňovat, ani podceňovat jak svou vůli, tak svou genetickou výbavu; teprve souhra obou povyšuje člověka na osobnost.

Své předky však můžeme ctít pouze tehdy, pokud je udržujeme živé ve svém vědomí a ve vědomí svých potomků. Pokud nevíme, kdo a jací byli naši předkové, nemůžeme si je pamatovat, a tudíž ani ctít jejich památku.

Dnes se stalo zvykem citovat poslední verš staré mravoučné básně z Eddy (67-69):

Majetek umírá,

rody umírají,

ty sám umíráš jako oni;

Jedno vím, co žije věčně: sláva mrtvých.

Zde se vždy chcete zeptat: S úctou: kdy a kým? Protože kdyby hrdinové zapomněli zplodit potomky, nikdo by nemohl dosvědčit jejich činy. Germánské kmeny v době vzniku Eddy to dobře věděly. A tak příznačně mravoučná báseň začíná následujícím veršem:

Syn je lepší, i když se narodí pozdě po pánovi domu: pamětní kámen nestojí na kraji cesty, pokud ho rod neosadí.

Neměli bychom se již zmiňovat o závěrečném verši staré básně Eddy, aniž bychom se zmínili také o jejím předpokladu, totiž o úvodním verši.

Teprve od roku 1933 si někteří lidé uvědomili, odkud vlastně pocházejí, a to v důsledku říšské zákonné povinnosti prokazovat svůj původ; to dalo některým lidem zcela nový vztah k minulosti, ale i k současnosti. Mnozí lidé dnes na své předky vzpomínají s hrdostí a cítí se opět jako článek řetězu. Lidé opět rádi uctívají památku našich předků. Co však často stále chybí, je možnost uctít místa, kde jsou naši předkové pohřbeni.

Mnohá pohřebiště dnes již nenajdeme, mnohá jsou obtížně přístupná a mnohá byla z důvodu střízlivé účelnosti srovnána se zemí. To je bohužel fakt. S touto skutečností se však musíme smířit, neboť je daná.

Pokud však chcete uctít své předky, můžete je uctít i jinak než jen péčí o pohřebiště. Vždy můžete památce svých předků věnovat nějaký kout svého domova. Na tomto místě můžete mít pamětní desku předků a můžete zde také uschovat nebo pověsit

fotografie svých předků. V klidných hodinách pak můžete na takových místech udržovat kontakt se svými předky a vyjadřovat jim úctu. Ti, kteří časem dovolí, aby se z toho stal ustálený zvyk, a tráví v tomto tichém koutě svého domova hodiny oslav, brzy zjistí, jak hluboký a trvalý zdroj duchovní síly jim takové uctění předků přináší.

Tento druh vnitřního dialogu s našimi předky není pro nás Němce v podstatě ničím novým: pro naše předky to bylo vlastně vždy přirozené. Náš jazyk také zachoval skutečnost, jak naši předkové o tomto dialogu se svými předky přemýšleli. Německý jazyk sleduje vše, co známe ze svého nitra, aniž bychom to mohli přičítat vnějším okolnostem, zpět k hlasu v nás.

Naši předkové věřili, že tento vnitřní hlas se vrací k našim předkům, kteří k nám takto promlouvají. Když v nás „předkové“ promlouvají, něco „cítíme“ a nazýváme to „tušením“. To, zda jsme dnes ochotni nebo schopni takové souvislosti rozpoznat, je nepodstatné ve srovnání s tím, že naši předkové takto souvislostem rozuměli a chápali je a náš jazyk nám tyto souvislosti velmi zřetelně zachoval.

Bylo by obzvlášť hezké, kdyby se na našich zděděných statcích obnovil zvyk ukládat sedláka a jeho ženu k odpočinku na jejich vlastním pozemku. Jakým zdrojem duchovní síly musí být pro vnoučata, když mohou v tichých hodinách úcty přistupovat k hrobům a vzpomínat na ty, kterým vděčí za svou existenci a kteří před nimi pracovali a hospodařili na půdě. Teprve pak by myšlenka krve a půdy zažila své skutečné posvěcení, když rolníkův pluh znovu rozrývá půdu v oblasti hrobů jeho předků, když zemědělec vykonává práci na svém

hospodářství na památku svých předků a naplňuje svůj život s vědomím, že se sám znovu stane předkem na své půdě.

Jak šťastná myšlenka, když víte, že odpočíváte na své vlastní půdě, které jste věnovali své celoživotní dílo, ctí vás vaši potomci, ale žehnají i vašim vnukům v jejich práci, která byla i dílem vašeho vlastního života.

Za druhé: Budeme muset zajistit, aby z nás vzešli potomci, kteří nás budou hodni nebo nás předčí. Věta: Nezapomeňte, že máte předky! v sobě zahrnuje i další větu: Pamatuj, že se staneš předkem!

Nacházíme se v jednom z rozhodujících světonázorových a duchovních zlomů tohoto století. Protože: buďto vezmeme uvědomění si významu krve vážně a vyvodíme z toho velice chladně a objektivně závěry vůči potomkům německého národa a v případě nutnosti se nebudeme vyhýbat zcela novým způsobům a prostředkům, nebo to již nedokážeme, a v tom případě nastal konec dějin německého národa. Kdo v tomto století dědičné nauky není schopen takové intelektuální závěry domyslet do konce, buď nechce myslet v intencích zákonů života, nebo se z intelektuální zbabělosti vyhýbá intelektuálním závěrům, které jsou mu nepříjemné; možná se takovým myšlenkám vyhýbá jen proto, že jsou nové a nekonvenční. I to je železný zákon našeho národa: není německých dějin bez dostatku německé krve!

Má-li se myšlenka krve stát osou našeho světonázoru, musí se dítě opět stát smyslem a účelem naší existence: Na dětech naší krve záleží! Je-li totiž krev našeho národa jediným skutečným bohatstvím, jsou její děti také jedinými garanty její živé věčnosti. A s tímto uvědoměním se již nacházíme uprostřed

duchovního převratu naší doby, převratu, který lze snad nazvat tím nejrevolučnějším, jaký si lze představit.

Zvykli jsme si mluvit o vzniku a zániku národů, jako by šlo o něco neměnného. Zejména od Spenglerova „Zániku Západu“ se na tomto myšlenkovém směru vytvořila vědecká škola, která připouští, že národy i jednotlivci se vyvíjejí, dozrávají a opět upadají. Samotné dějiny německé říše by vlastně měly prokázat nedostatečné předpoklady v myšlenkové struktuře této školy. Pokud se totiž dnes nacházíme uprostřed další světové války, není to proto, že bychom již viditelně stárli, ale proto, že nám svět závidí vitalitu našeho národa. Náš národ je však historicky nejstarším národem v Evropě, bereme-li jako měřítko zavedení křesťanství mezi germánské kmeny. A národy, které s námi bojují, jsou všechny historicky novější. Spenglerova teorie a národnostní předpoklady této světové války si navzájem odporují.

Jasným důkazem proti názoru, že národy jsou smrtelné stejně jako jednotlivci, je však Čína. Tento národ žije již tisíce let a pravděpodobně bude žít ještě tisíce let. Právě u tohoto národa je však příčina a následek tohoto jevu zcela zřejmý. Tím, že Konfucius učinil plození početného potomstva za účelem zajištění kultu předků základem a předpokladem čínského světonázoru, zajistil svému národu živoucí věčnost prostřednictvím velkého počtu dětí. V tom spočívá celé tajemství překypující vitality čínského národa, který se množí ve velkém počtu bez ohledu na státní formy a státní převraty, a tak snadno kompenzuje všechny rány osudu, devastace a ztráty. Čínský národ a jeho morální doktrína vyvracejí Oswalda Spenglera.

Stejný účinek mělo uctívání předků v šintoismu v Japonsku. Japonci zůstávají živí a čilí po tisíce let také díky uctívání předků. Japonci mají dynastie, jejichž zaznamenaná rodová historie zahrnuje mnohem delší časové období, než máme k dispozici německé historické prameny se vstupem Cimbrů a Teutonů do dějin. Představte si například, že by potomci Hermanna Cheruského ještě dnes seděli na dědičném statku, kde se narodil cheruský kníže, a prohlíželi si deníky svého velkého předka. Soudě podle takového příkladu získáme představu o morální síle tohoto japonského pěstování rodinné tradice a úcty k předkům.

Chceme-li jako německý národ skutečně vstoupit do nových, tisíciletých dějin, pak se musíme rozhodně znovu poučit v otázkách zachování národa - a to jsou otázky týkající se našich potomků. Podobně jako Číňané a Japonci pak musíme do svého světonázoru znovu pevně začlenit plození a výsledek plození, dítě, a celou otázku německého dítěte orientovat na živoucí věčnost našeho národa.

Dnes trpíme tím, že ve všech záležitostech týkajících se dětí klademe příliš velký důraz na vnější aspekty spojené s početím dítěte, ale nečiníme z výsledku početí, tedy z dítěte, výlučné měřítko hodnoty pro všechny naše úvahy v této věci. Nelze popřít, že i dnes je podle obecného názoru mnoha lidí důležitější zjistit okolnosti, za nichž se dítě narodilo, než se ptát na dědičnost dítěte. Například otázka, zda se dítě narodilo v manželství, nebo mimo něj, stále hraje významnou, v mnoha případech dokonce rozhodující roli. Jen málokdo si nejprve položí otázku dědičnosti dítěte a teprve poté podrobí posouzení okolnosti jeho narození. A i když národní společenství není a nemůže být v těchto otázkách lhostejné k otázkám morálky a slušnosti, rozhodující je pro národní společenství pouze pokrevní dědičnost narozeného dítěte, neboť to se jednou jako dospělý člověk stane členem národního společenství.

To je zde pouze konstatováno jako fakt a daný stav našich představ o otázkách německého dítěte. V žádném případě tím nechceme zastírat pojem manželství nebo obhajovat nelegitimitu. Slovo „manželství“ (Ehe) původně získalo svůj základní význam od slova „věčnost“ (Ewigkeit). Manželství sloužilo našim předkům jako pojem a jako instituce k zachování rodu ve věčné posloupnosti, tj. k jeho udržení na věčné časy.

Smyslem a účelem staroněmeckého manželství bylo dítě. Staré zemské zákony to dodnes jednoznačně uvádějí.

Teprve občanský zákoník zavedený v roce 1900 se svými racionálními zásadami práva cizího druhu odsunul dítě jako smysl a účel manželství ve prospěch svéprávnosti obou manželů. Liberalismus jako světonázor také v tomto ohledu vše přehodnotil a vlastní zájem postavil nad společné dobro. I v otázce manželství bude důležité, aby se „společné dobro stavící se nad vlastní zájem" stalo vůdčím principem.

V této souvislosti je třeba zdůraznit, že dnešní beletrie, která za základ svých pozorování považuje egocentrismus ve vztazích mezi pohlavími, vychází z ideologického přehodnocení všech citů, jak je přinesla liberální doba. Je zásadní rozdíl v pohledu na věc, zda v manželství vidíme úkol, jemuž se dva lidé podřizují kvůli plození své krve, nebo zda v manželství vidíme instituci, která má sloužit k sebereferenčnímu uspokojení tužeb dvou lidí, ať už v duchovním, nebo fyzickém vztahu. Cesta pro příval moderní fikce se otevřela teprve tehdy, když se hlavním tématem staly city milenců k sobě navzájem, zatímco výsledek jejich lásky, dítě, se stal podružnou, nebo dokonce nedůležitou otázkou.

Není pochyb o tom, že tento liberální vývoj našeho citového života měl i své dobré stránky; pravděpodobně dokonce musel být k tomu, aby se rozplynuly strnulé formy našeho společenského života v rámci našeho národního společenství a připravila se tak půda pro myšlenky zákona života v rámci našeho národního společenství. Není však také pochyb o tom, že přeceňování sebestřednosti ve všech milostných záležitostech v mnoha případech proměnilo manželství v to, s čím se bohužel často setkáváme dnes. Dnešní

manželství často působí dojmem, že od Boha danému sexuálnímu pudu obou pohlaví byla dána volnost takříkajíc jen v rámci společensky možného, protože jiné východisko nebylo známo. Každý, kdo se hlásí ke krvi, může takové manželství navenek založené na představách souvisejících s egem, pokud není vynucené ze zdravotních důvodů, označit pouze za nemorální. Taková manželství jsou pro náš národ ostudná.

Pokud se takové vnější projevy, které jsou jako tvrdý oříšek, uznají s právní silou ve veřejném životě - a to se dnes děje - pak se nemůžeme divit, když začnou převládat otázky rozvodovosti a nechuti k manželství. Smysl manželství se ztratil a právní principy ho následovaly. Je to proto, že záleží více na světonázorových předpokladech našeho současného práva než na platných právních ustanoveních. Pokud se toleruje, že čirá sebestřednost svede dva lidi dohromady v manželství a oba lidé už nechápou manželství jako povinnost vůči své krvi, pak je také těžké pochopit, proč by se takoví lidé neměli znovu rozejít, když ukojili svou touhu a nemají si v tomto vztahu co nového dát. Pokud to domyslíte do konce, nemůžete už odsuzovat, pokud se muž a žena snaží sblížit způsobem, který není zatížen komplikacemi manželství a rozvodu.

Kdo se zde chce polepšit a uzdravit, musí jít ke kořenům zla a nesmí se spokojit s tím, že se o projevech zla jen mluví. Musíme také překonat liberalismus ve vztazích mezi pohlavími a podřídit manželství nacionálněsocialistickým zásadám, tj. znovu prosadit manželství jako instituci, která je povolána k zajištění životní věčnosti našeho národa a neslouží již sobectví spojenému s egem. Pak úcta, kterou manželství u našeho národa požívá, opět stoupne a mnohé dnešní nepříjemné jevy samy od sebe zmizí. Jestliže tedy dnešní manželství často již neplní svůj

starý německý smysl a účel, pak to není vina manželství jako takového. Za to, že manželství začalo ztrácet svůj smysl a bylo degradováno na externalitu, si můžeme sami. Tento katastrofální vývoj inicioval liberalismus jako světonázor a současná právní úprava tento vývoj ospravedlňuje. Naším úkolem je nyní znovu vést manželství k jeho starému německému smyslu a účelu, to znamená opět ho postavit do služeb pokračování rodu. Dítě se musí znovu stát smyslem a účelem manželství, a tím se manželství musí vrátit na své staré místo v německém národním životě.

Náš národ je hluboce prodchnut pocitem, že věci nejsou v tomto ohledu v pořádku: **Náš národ opět hledá dítě!**

Náš národ se řídí velmi bezpečným přístupem k životu. Náš národ cítí, že jak jeho dávná kultura, tak jeho současné úspěchy jsou založeny výhradně na vlastnostech, za něž vděčí své vlastní krvi nebo hodnotám krve, která je stejného druhu nebo je s ní alespoň příbuzná. A náš národ cítí, že si může udržet svou kulturní výšku a své postavení ve středu Evropy pouze tehdy, pokud si tuto tvůrčí krev zachová. Tato krev se však v existenci našeho národa proměňuje pouze množstvím a bohatstvím dětí, které se z jeho krve rodí. Dalo by se také použít ekonomického termínu k vyjádření skutečnosti, že takové pokrevně hodnotné dispozice našeho národa, které se v dětech neprojeví, lze považovat za investice, které se neúročí.

Náš národ se chce opět stát národem bohatým na děti, protože si je zcela jistý, že jediným skutečným a věčným bohatstvím, které může našim potomkům zanechat, je velký počet dědičných a zdravých dětí a vnoučat, které pak budou díky svému nadání udržovat naše dědictví při životě.

Dnes se diskutuje a doporučuje mnoho různých způsobů, jak z Německa opět udělat zemi dětí. Velký počet lidí se vyhýbá matoucí novosti tohoto úkolu a domnívá se, že veškerá spása spočívá v křečovitém lpění na zastaralých vnějších projevech při posuzování manželství. Lidé hledí na „staré dobré časy“ a věří, že v přehnaném hodnocení vnějšího vzhledu manželství našli všelék, aby se mohli vrátit do zářného stavu šťastných rodin s mnoha dětmi. Tyto kruhy přehlížejí, že posvěcují skořápku ořechu a zapomínají, že ořech je to podstatné, má-li strom ořešáku růst; k čemu je skořápka, je-li ořech prázdný? Tyto kruhy také zapomínají, že „staré dobré časy“ nemohly být tak dobré, když nám zanechaly dědictví, v němž musíme nejprve pracně hledat cesty a prostředky, jak učinit z bohatého požehnání dětí v manželství předpoklad našeho národního vědomí. Lpění na vnějších formách manželství nám nevrátí morálku, díky níž budou německá manželství opět bohatá na děti. Nezáleží na vnější podobě manželství, ale na hodnotě manželství pro náš národ z hlediska zákona života. Musíme manželství vrátit jeho starý význam a vrátit mu jeho starý účel. Z tohoto pohledu lze obnovit manželství jako instituci odpovědnou lidem; žádné jiné měřítko pro hodnocení manželství nelze použít. Je třeba obnovit nejvyšší zákon: **Smyslem a účelem manželství je dítě!**

Jiný přístup, o kterém se dnes také často hovoří, skutečně vede k dítěti, ale ve svých předpokladech není uspokojivý. Máme na mysli názory, které již nechtějí ostrakizovat nemanželskou matku, pokud se domníváme, že dítě, které se v tomto průběhu narodí, může být z hlediska národa afirmováno. To je nepochybně velký krok kupředu ve srovnání s otázkou nemanželského dítěte, ale ještě to není jasné stanovisko k otázce nemanželské matky. Tento pohled může snadno působit

na nemanželskou matku spíše zraňujícím než duchovně povznášejícím způsobem, protože člověk - možná nevědomky - zůstává zaseknutý v odsuzování jednání nemanželské matky a takříkajíc akceptuje nemanželskou matku dítěte jen z pocitu obecné odpovědnosti vůči dítěti. Takový postoj je vůči národu jistě zodpovědnější a z hlediska krve také oprávněnější než postoj těch lidí, kteří nemanželské dítě posuzují pouze z hlediska čistě vnějšího manželství, a proto je bez okolků odsuzují. Tento postoj však zůstává jen poloviční, protože ačkoli dospěl k uznání dítěte, nezaujímá jasné stanovisko vůči matce. A toto neuvážené poloviční opatření z hlediska nemanželského dítěte pociťují velmi zřetelně: s radostí ty nemanželské matky, které jen díky neuvážené lehkomyslnosti daly dítěti život, s hořkostí ty německé dívky s dobrým charakterem, které, plně si vědomy důsledků svého kroku, dávají život jednomu nebo dokonce několika dětem, protože jim sám osud odepřel možnost naplnit smysl jejich ženskosti v manželství a předat svou zděděnou krev v dětech.

Dnes se hodně diskutuje i o třetím způsobu, jak z Německa udělat zemi dětí. Zdá se to velmi jednoduché, ale tato cesta se může snadno ukázat jako katastrofální. Jde o toto: Říká se například, že sexuální pud jako takový je fakt, jehož popírání znamená nesvětskost; dnes se tvrdí, že každá zdravá dívka si dříve či později nějak najde cestu k muži. Člověk s tímto faktem počítá a staví se takříkajíc na tuto půdu daných skutečností. Člověk přijímá okolnosti tak, jak jsou, abych tak řekl. A nyní člověk situaci zcela správně charakterizuje tak, že všichni ve společnosti vědí, o co jde, a akceptují to, ale že celá věc upadá do odsouzení v okamžiku, kdy se Bohem určený produkt takového spojení muže a ženy projeví v dítěti. Zde chce člověk zasáhnout, ale ne tak, že by bojoval proti vztahům mezi

pohlavími, které je třeba přijmout jako fakt, nýbrž tím, že pracuje na tom, aby proces, kterého je třeba možná litovat, ale ne popírat, byl takříkajíc využit pro národ jako celek prostřednictvím porodů, které se odehrávají. Nejvýznamnějším aspektem tohoto pohledu na věc je bezpochyby odvaha učinit jasné rozhodnutí, které toto tvrzení předpokládá. Není totiž pochyb o tom, že současný postoj společnosti, která mlčky toleruje sexuální vztahy mezi pohlavími a zároveň ostrakizuje nemanželské děti, je odporným pokrytectvím. Je proto nutné požadovat jasné buď, anebo: buď přestanou existovat předpoklady, nebo budou uznány děti těchto předpokladů. Nezdá se nám však, že by toto byl rozhodující bod celé otázky.

Je zákonem života par excellence, že čím je druh vyvinutější, tím více je třeba pečovat o mláďata, aby mohla růst a prospívat. Aplikováno na vysoce kvalitní krev našeho národa to znamená, že nejde v první řadě o to, objevit takříkajíc volný pohlavní styk obou pohlaví a stát na půdě této skutečnosti, čímž se porod dětí vyžaduje jen jako protihodnota. Rozhodujícím úkolem je spíše ochrana matky a dítěte do doby, než dítě dosáhne dospělosti, jejíž předpoklady je třeba vyjasnit, pokud se domníváme, že lze vůbec zaujmout výše uvedené stanovisko.

Německé dítě se jen tak nenarodí a není nějak vychováváno, aby se stalo Němcem. Německé dítě chce a potřebuje duchovní péči svých rodičů, pokud možno nebo alespoň matky, aby duševně dozrálo v plnohodnotného Němce.

Celá věc stojí a padá s vůlí národního společenství uznat či neuznat nemanželskou matku a její dítě. Pokud národní společenství nenajde k nemanželské matce dítěte ospravedlnitelný a morální vztah, pak jsou všechna tvrzení o

předpokladech k ničemu, protože pak jsou tyto předpoklady v pojmovém světě národního společenství prostě nemorální.

Nacionální socialismus je výchovou krve, a tedy péčí o dítě, liberalismus vždy zůstává egocentrickým vztahem mezi pohlavími. Můžeme být pouze nacionálními socialisty, nebo nejsme nacionálními socialisty. Pokud se k této zásadě hlásíme, pak z názorového střetu existuje pravděpodobně jen jediné východisko. Musíme najít nový vztah k dítěti novým uspořádáním našeho myšlení. Musíme zaujmout stanovisko, že náš závazek k myšlence krve je důsledkem našeho závazku k dítěti, nemají-li všechny řeči o myšlence krve zůstat pouhými slovy. Ale - a tato myšlenka je rozhodující - svou víru v dítě nevyznáváme sami o sobě, nýbrž v souladu s poznatky tohoto století a s vědomím nenahraditelnosti naší vzácné krve **v dítěti zodpovědném vůči svým předkům.**

Děti narozené v našem národním společenství by měly mít možnost zodpovídat se svým předkům. To je morální požadavek naší doby. Pokud mohou za dítě odpovídat oba rodiče před předky, je pro nás dítě i jeho matka svatá. Vnější okolnosti, za nichž k narození takového dítěte došlo, jsou pak otázkou druhého řádu.

Manželství, která jsou záměrně udržována bezdětná, pokud si to nevynutí zdravotní okolnosti, nebo manželství, která dávají život dětem, jež nelze označit za děti odpovídající předkům, pak nejsou posuzována jinak než nezodpovědné zplození dítěte méněcenné nebo dokonce cizí krve.

Domníváme se, že pojem „dítě zodpovědné vůči svým předkům“ může být měřítkem pro nalezení jasného stanoviska v dnešním názorovém zmatku v otázce nemanželských dětí a

pro vytvoření nových základů, které mohou sloužit k vybudování německé morálky odpovídající druhu a zodpovědné za druh.

Dítě zodpovědné za předky znamená zásadní uznání myšlenky šlechtění. Pokud totiž chcete, aby dítě bylo odpovědné vůči svým předkům, musí se také narodit do podmínek, které mu umožní obstát vůči svým předkům. **Šlechtění je aplikované poznání dědičnosti.**

Když jsme se v tomto století dozvěděli, že lidské vlastnosti jsou dědičné, je důsledkem zdravého rozumu podřídit se zákonům šlechtění. Před čtvrt stoletím, nebo dokonce až do dnešních dnů, by možná zavánělo devalvací chtít přenášet myšlenky šlechtění na člověka, ale dnes nás nové poznatky o dědičnosti, a tedy i naše vědomí o posvátnosti naší krve, nutí povýšit šlechtění na základ zdravého státnického rozumu. Šlechtění jako aplikované poznání dědičnosti se musí stát nejvyšším cílem lidského snažení: To je úkol naší doby.

Když Nietzsche předvídavě žádal: „Neměli byste se sázeti směrem dolů, nýbrž vzhůru“, stává se pro nás jeho vizionářská naděje nyní vědomým, a tedy povinným postojem k našemu národu a naší krvi. Lze téměř předpovědět, že dvacáté století nebude stoletím techniky. Spíše se myšlenka krve a poznání dědičnosti stanou nosnou ideou našeho století a budou nakonec charakterizovat jeho tvář. Toto století bude charakterizováno požadavkem na šlechtitelskou zodpovědnost vůči předkům a jejím potvrzením v našem národě.

Prozřetelnost to zařídila tak, že se mužské sémě v lůně ženy stane zárodkem, z něhož se vyvine plod a nakonec vznikne

nová lidská bytost. Ve věčném koloběhu existence se tento zákon pro zachování druhu naplňuje.

Žena je jako pole, které potřebuje rozsévače, aby mohlo vyrůst obilí. A stejně jako pole určuje kvalitu plodů, žena určuje dědičnost dítěte. Je jisté, že i dobré pole selže, pokud je špatně ošetřováno nebo dostává špatné osivo; je však také jisté, že sebelepší osivo je k ničemu, pokud pole není zdravé. Můžeme zvolit i jiné přirovnání: Tak jako dobré nebo špatné zrcadlo může dobře nebo špatně odrážet obraz, tak krev matky určuje povahu dítěte. Krev matky určuje, jak se otec odráží ve svém synovi. Tam, kde je krev matky dobrá, otec znovu nalezne svou přirozenost, nebo ji dokonce nalezne posílenou; tam, kde byla krev matky horší, nemocná nebo zkažená, syn otce nedostihne, nebo mu dokonce přivodí ostudu.

Ale protože je to tak, musí se žena dobré povahy, zdravá dívka vzácné krve stát pro nás opět tím, čím byla už pro naše předky: svatou! Slovo „svatá“ znamená, že nám má přinést „spásu“: stejně jako nám „mocná“ přináší „sílu“ a „rozhněvaná“ přináší „hněv“. Dobrá, zdravá dívka naší krve by nám měla opět přinést „spásu“. Chceme v ní uctít nejkrásnější projev našeho rodu, protože právě ten má nejslibnější budoucnost. Každý, kdo s ní nezodpovědně manipuluje, je škůdcem národa: to se také musí stát novým zákonem nové doby.

To všechno jsou zcela nová hlediska, která vyžadují nové uspořádání našeho myšlení v nejširším měřítku. Jeden příklad: pokud to promyslíme do posledního detailu, zdravá krása druhově vhodné ženy naší krve pak už není jen otázkou uměleckého vkusu nebo s egem spojeného požitku z umění, ale stává se výrazem našich nejsvětějších statků ukotvených v naší

krvi. Krása jako výraz druhu je tedy úkolem i povinností. Výchova lidí k poznání krásy druhu a její uznání jako takové se tak stává ušlechtilým úkolem státu, který je tím komplexnější, čím jasněji stát uznává krev svého národa.

Nechceme být špatně pochopeni: V žádném případě nepopíráme duši, když tvrdíme, že krása našeho druhu je otázkou krve, která je pro národy povinná. Jsme pouze přesvědčeni, že duše podléhá druhové specifičnosti stejně jako tělo. Neboť jak jinak by se dalo vysvětlit, že existují zbabělci a hrdinové, národu nevěrní jednotlivci a oddaní obránci národa! Teprve z harmonie těla a duše vzniká vědomí jako počátek a základ lidské mysli a formujícího rozumu. Teprve z vědomí člověk formuje svět kolem sebe do řádu, který mu přikazuje jeho vnitřní hlas, a který je tedy nepochybně duchovního původu.

Proto nepopíráme duši, když potvrzujeme tělo. Pouze oběma, jak tělu, tak duši, přisuzujeme odpovídající podíl na stvoření dokonalé lidské bytosti svého druhu. Ušlechtilá duše může osvítit a proměnit neušlechtilé tělo, ušlechtilé tělo bez ušlechtilé duše může působit ostudně: první může potěšit, druhé urazit. Taková pozorování mohou hrát významnou roli při posuzování jednotlivých lidských osudů, ba dokonce mohou mít často rozhodující význam při posuzování člověka. Nicméně to nás nezbavuje úkolu uvažovat a hodnotit tělo a duši v otázkách druhových, to znamená v otázkách krve. A tak se při veškeré afirmaci duše stává dokonalost těla, pokud je výrazem druhově vhodné a druhově přiměřené krásy, povinnou základní myšlenkou rodu odpovědného šlechtitelského úkolu pro naši krev.

Již výše jsme uvedli, že je to tak určeno Prozřetelností: muž se rozmnožuje pouze prostřednictvím ženy. Žena je tedy rozhodující pro dědičnou dokonalost dětí, které se z ní narodí. Stejně jako výhybka určuje směr kolejí, po nichž může jet vlak, určuje krev ženy dědičnou hodnotu, a tím i možnosti vývoje jejích dětí. Žena je uchovatelkou, rozmnožovatelkou a ochránkyní naší krve, stejně jako je schopna svou krví určovat směr vývoje rodu v jeho neprospěch, nebo alespoň omezovat rozvojové možnosti rodu.

Základním zákonem života je, že člověk se musí osvědčit výkonem, který odpovídá jeho vrozené povaze, aby mohl obstát před svým druhem. Druhový zákon člověka v boji o život se nazývá výkon: ne výkon jako takový, ale výkon pro svou krev a pro svůj národ. Člověku vždy připadá směšné odvolávat se na předky, aniž by se zároveň svým vlastním výkonem těmto předkům vyrovnal. Předkové jsou vždy jen potvrzením úspěchů, nikdy ne důkazem výkonů. Pouze výkony odpovídající druhu jsou důkazem člověka. Ušlechtilá povaha a ušlechtilý stav, dokonce i ušlechtilí předkové mohou v člověku vzbuzovat naděje, ale důkazem jeho povahy vždy zůstává pouze jeho výkon odpovídající jeho druhu. Z této myšlenky původně vycházela idea rytířství, která člověka narozeného jako rytíře přijímala mezi šlechtice jen na základě rytířských výkonů; středověká mistrovská zkouška, která učedníka přijímala mezi mistry až poté, co byl vyzkoušen ve svém řemesle i duševně. Tyto zásady jsou dodnes živé v důstojnickém sboru naší armády.

Přínosem ženy pro její národ a rod jsou její děti. Pokud zvláštní okolnosti nevyžadují bezdětnost, platí tato zásada. Děti jsou však spojeny s předpoklady, které může zralá dívka splnit

pouze jako manželka a matka, nikoli však jako panna. Nejvznešenější výdobytek ženy, dítě, je proto obtížné nebo dokonce nemožné prověřit před sňatkem nebo před jakoukoli volbou manžela, protože v nejlepším případě se pouze zjistí, že došlo k těhotenství, ale o dítěti, které lze očekávat, se ještě nic neví. Hodnotu dívky jako matky nemůže zpočátku určit přímo muž. Muž musí vycházet z nepřímých úvah, aby mohl dospět k úsudku. Krása a půvab, zdraví a ušlechtilost krve jsou například výkonnostní charakteristiky mladé dívky našeho druhu, na jejichž základě si muž může utvořit názor na budoucí matku dětí, z nichž se bude muset zodpovídat svým předkům. Znalost fyzických a duchovních hodnot mladé dívky je tedy jedním z nejpodstatnějších předpokladů pro to, aby se muž mohl postavit k otázkám reprodukce své krve, a tedy k otázkám regenerace našeho národa. Druhově vhodný muž našeho národa, který chce mít děti, bude muset být v budoucnu vyškolen tak, aby dokázal rozpoznat a posoudit výběrový model ženy svého druhu.

Toto tvrzení také zásadně znamená závazek k tělu jako druhově vhodnému projevu naší krve. Zde bude mít přeuspořádání našeho myšlení na základě myšlenky krve velmi dalekosáhlé důsledky, pokud nechceme zůstat trčet v oblasti čistě intelektuálních sporů. Nesloužíme životním zákonům naší krve, pokud místo toho, abychom své poznatky o realitě našeho prostředí integrovali a kategorizovali tak, aby se pro nás staly plodnými, budeme o nich vždy jen intelektuálně diskutovat od papíru k papíru. Uvědomění si zákona krve nás nutí rozpoznat tělo jako výraz našeho druhu. Pokud to neuděláme, nejsme toho schopni nebo jsme na to příliš zbabělí, zůstávají všechny řeči o krvi nakonec jen polovičatým řešením. Vědět, co je správné, a nedělat to, je zbabělost nebo méněcennost.

Vyznání těla zahrnuje tělo jako celek. Potvrzení viditelné části těla ve hře na modistické odhalování nebo zakrývání ještě není vyznáním těla. Ujasněme si to i my. Tělo jako celek je nám dáno Bohem, ne jen to, co nám dovolují ukázat módní rozmary.

Je důležité znovu začlenit tělo do řádu naší existence, zejména do každodenního života. V konečném důsledku to znamená potvrzení nahoty v zásadě jako takové. Neznamená to však potvrdit nahotu pro ni samotnou, ale spíše potvrdit nahotu kvůli významu krve, a tak umožnit, aby se tato krev stala živou skutečností. Takto viděno se pak celá věc stává otázkou vnitřního postoje k nahotě, ale v žádném případě nejde o smyslné jednání v rámci erotické povahy nahoty. Ta je otázkou taktu a slušnosti a nepatří do rámce těchto úvah.

Vnitřní rozhodnutí v této otázce je však nezbytné, protože zákony života krve netolerují polovičaté kroky a vyžadují jasný postoj. Jediné, co je jisté, je, že cokoli, co jednoduše ztotožňuje nahotu s nemravností, je nesmysl.

Naši předkové byli národem, který uznával své tělo a nebyl v těchto záležitostech příliš vzdělaný. Tento postoj nebyl barbarským primitivismem, jak to lidé rádi prezentují. Zvyk nezaujatého potvrzování těla našich předků přetrval v Německu až do třicetileté války a ve Švédsku a Finsku až do dnešních dnů. V tomto ohledu jsme o poměrech u našich germánských předků velmi dobře informováni. Tak např:

Tacitus (20): *„Po celé kupě obnažená mládež dorůstá do stavby těla, do tělesné podoby, kterou obdivujeme.“*

Caesar (Válka galská, kniha VI): *„Od dětství se snaží cvičit a zocelovat. Ti, kdo se nejdéle zdržují pohlavního styku, sklízejí největší chválu; věří, že to zvyšuje růst, zvyšuje sílu a*

posiluje svalstvo. Mít pohlavní styk se ženou před dvacátým rokem života je jednou z nejhanebnějších výčitek; a přesto v těchto věcech není žádné tajemství, protože se společně koupou v řekách a oblékají se tak, že velká část těla zůstává nahá.“

Pouze církev do této otázky zasáhla normativním způsobem, ale její názor nikdy plně nepřevážil. Církevní otcové například v souvislosti se společným koupáním obou pohlaví s uvádějí: „že vystavují svá těla, zasvěcená skromnosti a cudnosti, očím lačným po chtíči“. Ale jen velmi, velmi pomalu se takový zcela negermánský názor dokázal prosadit mezi našimi lidmi.

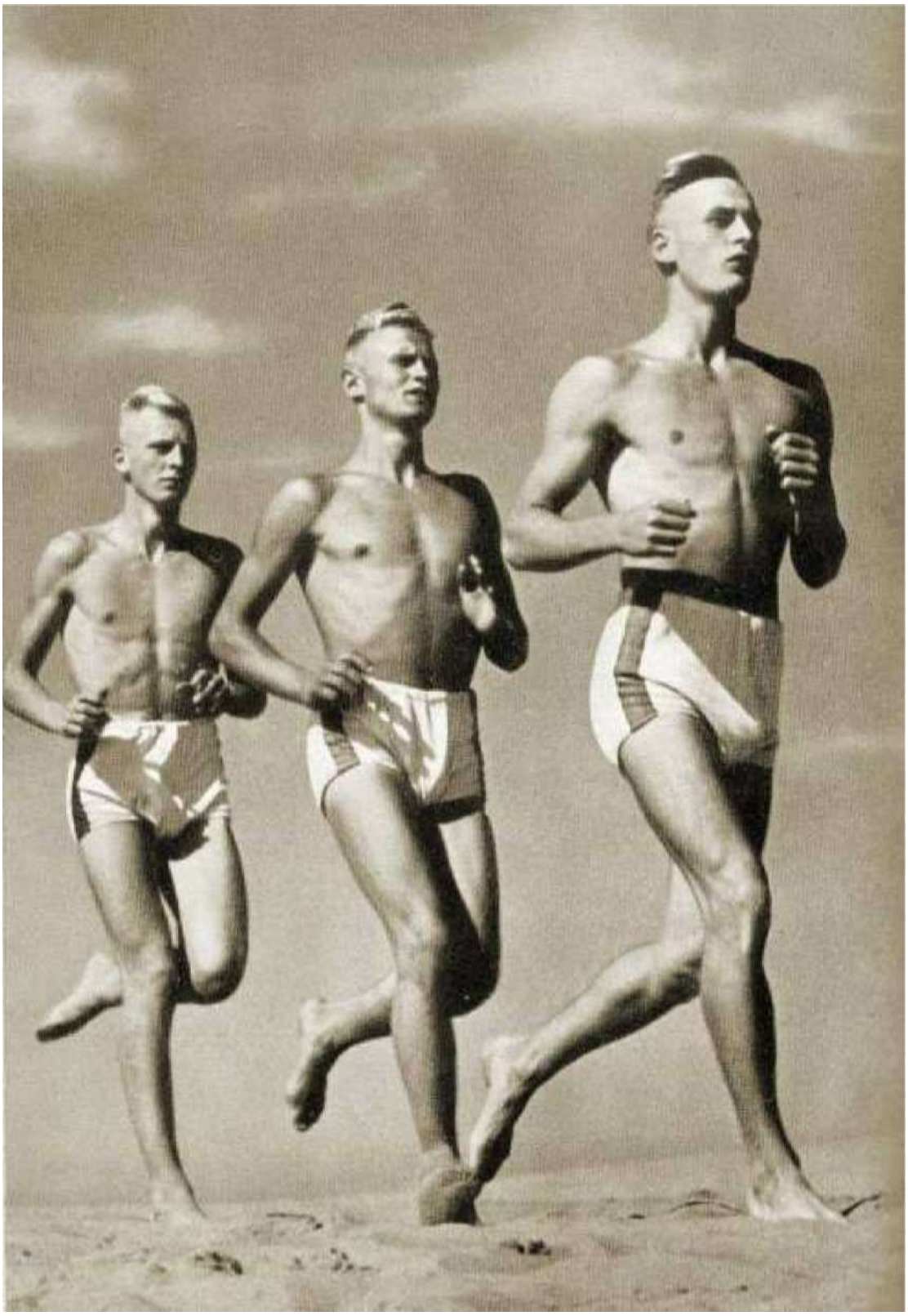

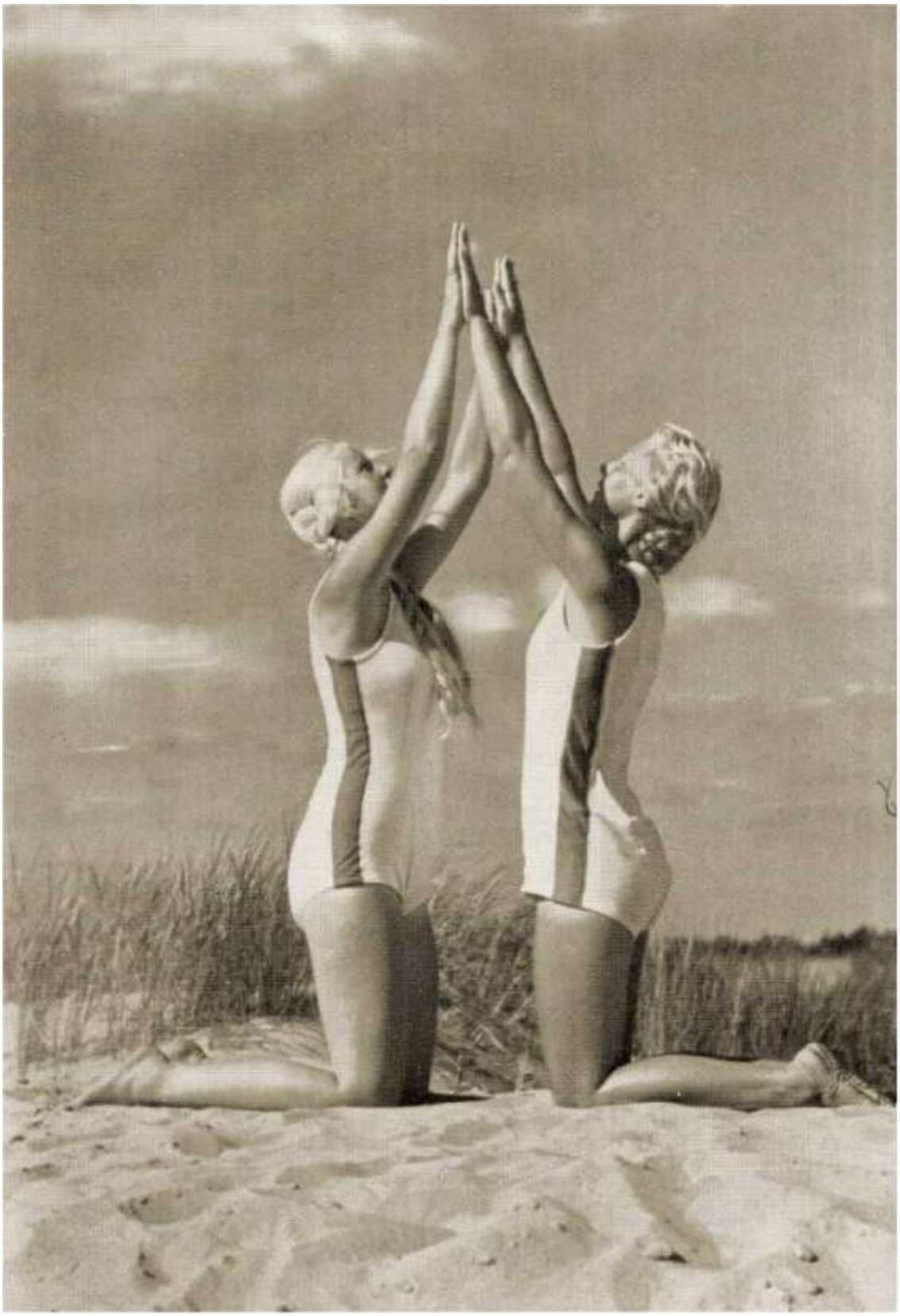

Klíč k pochopení tohoto názorového protikladu v dějinách našeho národa lze patrně nalézt pouze v tom, že germánské kmeny považovaly výchovu své mládeže k nezaujatosti ve všech tělesných záležitostech za prostředek zachování zdraví svého druhu a své krve, zatímco církev, snad proto, že nedokázala skloubit skutečnost, že krev má jinou hodnotu, s předpoklady svého učení o rovnosti všeho lidského, ostrakizovala tělo a připravila si tak půdu pro to, aby se hodnotovým obsahem jejího učení stala pouze duše. Snad jen jednostranná afirmace duší vedla církevní kruhy k tomu, že zaujaly postoj, že tělo, a zejména vše, co lze slovy Gustava Frenssena nazvat „zdrojem života“, je třeba považovat pouze za nádobu pudů, a tudíž odmítnout jako hřích. V každém případě to nakonec dospělo k tomu, že se krásné a dobře vychované dívky mohly stát terčem a lovnou zvěří pro pronásledující hněv fanatických lidí. Krása se stala prokletím. V nejstrašlivějším období německých dějin, v době duchovního moru masového pronásledování čarodějnic, přišly stovky, ba tisíce německých dívek o život pod výsměchem a mučením, místo aby si jako matky uchovaly vitalitu svého národa. Tato pronásledování čarodějnic jdou bezpochyby na vrub služebníků církve, ale je velmi pochybné, zda jdou také na vrub učení církve. Dnes však již nelze pochybovat o tom, že příčina a provedení tohoto šílenství jdou z velké části na vrub lidí, kteří uctívají Jahveho, a nikoliv našeho Boha, a kteří těmito pronásledováními čarodějnic provedli v naší krvi cílenou protislužbu.

Stejně špatné důsledky mělo v posledních sto letech i další plýtvání vzácnými dědičnými proudy naší krve: židovské znesvěcení německé ženy. Žid věděl, jak německého muže přivést na scestí, odcizit ho jeho vlastnímu rodu a prostřednictvím sexualizace všeho života degradovat

ušlechtilou krev našich žen a dívek na beztělesné záležitosti chtíče. Sexualita dostala svou cenu a konečně se stala společensky přijatelnou. Také nahota byla velmi brzy postavena do služeb židovské subverze. A právě tato okolnost hodně přispěla k tomu, že se mysl našich lidí v této věci zmátla, takže ještě dnes lze některé obsedantní představy v oblasti odhaleného těla vysledovat právě v této souvislosti. Jestliže církev pronásledováním čarodějnic připravila masy lidí o nejcennější krev přirozeného účelu, byla tato cesta židovstva v 19. století, zejména v období bezprostředně za námi, sice méně krvavá, ale neměla o nic menší účinek na naši národní sílu. Židovské znesvěcování německých žen odpovídá církevnímu pronásledování čarodějnic; obojí má společného duchovního otce: Jahveho!

Není pochyb o tom, že to, co nám Tacitus a Caesar vyprávějí o našich předcích a co jsme zmínili výše, pomohlo položit základy oné nezkrotné germánské národní síly, která udržovala poslední tisíciletí německých dějin a z níž čerpáme dodnes. Za to, čím stále jsme a čeho jsme dosáhli, vděčíme totiž pouze germánské krvi v nás. Máme všechny důvody vrátit se k podobným názorům na morálku našich germánských předků, jak nám byly předány, nyní, když nás naše století přimělo znovu rozpoznat hodnotu a význam krve.

Není třeba diskutovat o tom, jakou cestou se zde vydat, a je to také irelevantní, protože takt a smysl pro slušnost náš národ najde, jakmile pozná, že i toto je úkol, který musí nějak zvládnout.

Dospěli jsme ke konci! Naše století nám otevřelo dveře dokořán, abychom nahlédli do nové oblasti s novými poznatky. Tato oblast je dosud z velké části neprozkoumaná. A více tušíme

než víme, že se k nám blíží nové a velké úkoly, které nám zprostředkovává poznání dědičnosti krve.

Tyto úkoly je třeba zvládnout a bude nutné je zvládnout. Německý národ na prahu našeho století znovu zažehl světlo uvědomění si dědičnosti. Německo bylo osudem vybráno jako dějiště této realizace. Německý národ se proto nebude moci vyhnout svému úkolu pokračovat na této cestě realizace a zachovat světlo vědomí posvátnosti krve a nechat ho jasně zářit mezi národy světa.

Tímto způsobem se také německému národu jednoho dne podaří zlomit světovou nadvládu židovství, protože nadvláda židovství je možná jen do té doby, dokud nežidé zapomínají na své pokrevní zákony. Neboť pouze tehdy, když nežid zapomene na zákony své krve, může Žid nastolit vládu svých pokrevních zákonů. Samotné odmítnutí židovské krve však neodpovídá na otázku krve našeho druhu, natož aby ovládlo zákon života naší krve: stejně jako se pole neobdělává tím, že se na něm zničí plevel. Potvrzení zákonů života naší krve, úcta k předkům, jimž vděčíme za svou krev, a děti zrozené z naší krve v plemenitbě odpovědné vůči svým předkům jsou novými směrnicemi do nového německého věku. Na konci této cesty, kterou jsme my Němci vyšlapali na prahu tohoto století, bude stát ušlechtilý člověk německého rodu.

Stojíme před úkolem sladit moderní život našich měst a naši techniku se zákony života naší krve. Krev bez půdy teče. To víme. Víme také, že krev bez šlechtění a odpovědnosti vůči předkům nevydrží. Pro nás Němce platí zákon, že krev bez půdy nelze dlouhodobě udržet při životě. Nesmíme dopustit, aby naše krev vytekla do metropolitní civilizace, kterou rozvinul židovský liberalismus. Naše heslo není namířeno proti městu,

ale snažíme se ho začlenit do životně-zákonného řádu našeho národa a překonat jeho vlastnosti, které jsou pro naši krev smrtící. Krev a půda se pak opět stanou nosnými pilíři životně-zákonné reality našeho národa, která udrží generace našeho národa při životě až do věčnosti.

Proti chvástavým idejím roku 1789, idejím rovnosti, svobody a bratrství, které si cení zločince stejně jako urozeného člověka, a jejich život odcizujícímu zbožštění rozumu, které zrazuje posvátnost krve, stavíme zákon naší krve. Na základě krve, kterou jsme zdědili po svých předcích, budeme v budoucnu chápat náš národ. Tento národ uspořádáme podle výkonnosti jednotlivých příslušníků národa a dáme mu tak spravedlivý a zákonný řád. V myšlence říše umožníme našemu národu, aby se realizoval jako celek, a přivedeme jej ke státnímu působení jako říši. Tímto způsobem, od myšlenky krve, dospíváme k přehodnocení všech hodnot, k procesu, který nám však dává nové uvědomění hodnoty a povahy německého člověka, a tím také vytváří nový základ pro vznik nového rozkvětu německé přirozenosti a německé kultury prostřednictvím tohoto německého člověka.

Zde se ukazuje, že myšlenka krve jako taková se stane nosnou myšlenkou dvacátého století a že všechny problémy dvacátého století lze posuzovat pouze podle jejich vztahu k myšlence krve. Vítězi v této duchovní diskusi XX. století nebudou ti, kdo se z každodenní pohodlnosti přikloní k taktickým kompromisním řešením v otázkách myšlenky krve, ale ti, kdo budou mít odvahu myšlenku krve promyslet a potvrdit až do jejích konečných důsledků.

Na počátku všech událostí je vždy vůle. Pokud jen budeme ochotni se z celého srdce a bezpodmínečně oddat své krvi a

jejím životním zákonům, pak brzy najdeme způsoby a prostředky nezbytné k tomu, abychom svou krev udrželi při životě i do budoucna. Musíme potvrdit a ovládnout své století: **Kde je vůle, tam je i cesta!**